

SETMANARI CASTELLARENC

ANY V :: NUM. 226
Castellar del Vallès - 25 juny 1937

Redacció, Administració i Impremta:
Puig de la Creu, 3

Número solt: 20 cèntims
Subscripció: 60 » al mes.

Hem d'ésser tots

LA SETMANA DE LA CREU ROJA toca ja al final, una setmana d'activitats en pro del pròxim; organització, entretistes... resum total: adhesions desinteressades de per tot. El Comitè Organitzador ha acabat la seva tasca, ara, som tots els castellarencs els que tenim la paraula, del nostre comportament depèn que l'èxit sigui un fet, amb la nostra cooperació ajudarem a portar a terme una obra humanitària; que, qui sap si pot ésser algun dia en bé propi.

Ara encara hi som a temps: Què ens serà despendre'ns si més no d'un grapat de xacalla, a canvi d'un alivi en la desgràcia propensa a tot ésser mortal?

Aquesta vegada ha de respondre tothom, amb l'aportació i fent acte de presència, puix l'instint de conservació no ha desaparegut encara i si algú no el preocupa el destí o no pensa amb un més enllà, que cooperi també, doncs el seu òcul no serà estèril, potser demà... pot ajudar a un seu consemblant i que de la vida i de les sofrències en tingui un concepte diferent.

Aquesta setmana de la Creu Roja, tindrà una doble recordança per a nosaltres, els castellarencs. És una data que a partir d'ella, podrem comptar amb una casa de guariment—un hospital—i gràcies als esforços—cul reconèixer-ho—de la Conselleria d'Assistència Social i amb l'ajut del Consell Municipal, dotat d'una instal·lació moderna, l'elogi de la qual, podrà fer cadascú el proper diumenge, en visitar l'Hospital Municipal de Castellar del Vallès, sentirà com de dintre seu li neix una satisfacció, que bé prou trobarà que l'ardència li arriba fins a les mateixes galtes per traduir-se en gratitud i reconeixença pels que amb abnegació vetllen pel màxim prestigi d'aquest poble, amb el fi de trobar un benestar per tots els seus consemblants.

La Setmana de la Creu Roja, ha estat febrosa i en tot moment l'ardidesa ha imperat, i per a fer-la del tot completa, solament falta que el poble demostrï una vegada més el seu alt sentit humanitari.

Consideracions

Dedicat a aquells que, prescindint de les lleis, alguns dies surten ja de cacera.

Hi ha persones que saben no sortir-se del marc dels seus perfectes drets i complir estrictament els seus deures. I d'altres, que, ampliant els drets a gust seu, descuiden el compliment de llur deure.

Una societat primitiva, pot regir-se per la moral natural, però, una societat civilitzada, necessita forçosament regles de conducta elaborades concienzosament: tal són les lleis.

Tots els homes tenen diferents drets, que l'Estat els reconeix, tenint a la vegada diversos deures per a ells mateixos, pels seus consemblants i per l'Estat o nació a què pertoneixen.

Cada concessió, cada dret, suposa un

sagrat deure. No podem entendre de cap de les maneres per drets, el compliment únic dels nostres capricis o voluntat, interpretant la llei a la nostra comoditat i manera.

Els ciutadans, per esperit de civilitat, devem complir escrupolosament les lleis vigents, ja que les lleis són les normes ho preceptes en els quals es consignen els drets i deures dels ciutadans.

El respecte a les lleis i a les autoritats, és la més alta prova de moral i de civisme. Així més o menys ho expressen les més preliminars nocions de Moral Cívica.

I mentrestant, ens trobem ara, aquells que el diumenge ens plau passar el dia pel bosc, amb el lamentable espectacle de que, a desgrat de la veda, arreu es senten trets i empais de conills.

És que alguns creuen que un règim de llibertat és tan ampli que àdhuc es pugui prescindir d'allò que està estatut i sempre haviem respectat els caçadors?

Jo, igual als meus companys que sortim a fora a les festes, i que quan és el temps també ens agrada el caçar, opinem que no. Opinem que ara més que mai debem accentuar l'austeritat, la moral i el civisme!

LL. CANET I FOX

Consell Municipal de Castellar del Vallès

AVISOS

El Consell Municipal ha pres l'acord de no llogar cap classe de vivendes dintre el terme municipal, per quan la Conselleria municipal de Proveïments no pot lliurar noves targetes de racionament.

Ho fem públic perquè arribi a coneixement de tots els forasters per tal d'evitar-los viatges inútils i a la vegada els consegüents perjudicis.

Aquest Consell ha adoptat l'acord de treure la bústia existent a la façana de les ex-Cases Consistorials, per considerar que amb les dues existents emplaçades, com se sab, l'una a la façana de «La Vallesana, S. A.» i l'altra al Consell Municipal, són suficients per atendre el servei de la població.

Ço que es fa públic per a coneixement general.

Castellar del Vallès, 24 juny 1937
El President del Consell Municipal,
V. ROCA

S. P. O. D.

U. G. T.

AVIS

S'ha extraviat el carnet n.º 1278, a nom de Joan Palau Dalmau. Qui l'hagi trobat és pregat que es serveixi retornar-lo a les oficines del Sindicat de Professions i Oficis Diversos U. G. T.

Si transcorre 10 dies d'aquets avís no ha estat presentat, es procedirà a extendre nou carnet a l'interessat.

Castellar del Vallès, 25 juny 1937.
La Junta.

La història es repeteix

Qui em negarà que el que més ensenyava és el contacte amb la realitat?

Qui em negarà que aquesta guerra ens porta a un terreny que ens esbalaix amb les seves paradoxes?

Qui va a negar-me que en el terreny ideològic i moral hi hem collit un sens fi d'ensenyaments?

Qui podrà negar-me que els més puritans, els romàntics de l'ideal, han tingut la més gran de les desil·lusions?

Qui podria negar-me que, si perdem la Revolució i la guerra no es podrà culpar a altres que no sigui els que més s'han anomenat antifeixistes?

Qui podria negar-me aquesta acusació si es podia parlar clar?

Quan es pensa en la grandiosa i tràgica epopeia del 19 de juliol de l'any passat i es compara amb la realitat actual, qui no es sent abatut, desil·lusionat, exhaust?

La realitat ens diu amb trètic llenguatge on arriba la malevolença dels homes. És més, no sols la maldat, sinó inclús la incomprensió, l'enveja i l'egoisme.

Per a molts, res representa aquesta lluita on es juga no sols el benestar relatiu llur, ans inclús, el de la gran família humana present i futura.

La vida sembla destinada a no variar. La seva característica sembla ésser un odi a tot i a tots i especialment a tot quant sigui beneficiós per a tots. Aquella definició de l'home, feta per un filòsof de l'antiguitat no deixa d'ésser certa avui, deia així: «L'home és l'animal més dolent del seu regne.»

Si ens atenim a les dades que la Història ens dona, l'home té per objecte immediat el mal; la seva il·lusió única, la grandesa; la seva alegria, aquesta desconfiança i aquest odi mutu, que desterra del cor aquest amor desinteressat i cordial que és l'únic que ha de portar-nos a una humanitat feliç; la seva inquietut, la possibilitat de què hi hagi algú que per damunt de les seves petiteses faci de l'amor un culte, una norma, un objectiu, una realitat.

Un amic meu, vell ja, em deia fa molt de temps: «Pensa que a les multituds les desespera que hagi qui estimi i les estimi; en canvi gaudeixen i disfruten veient odiar i sempre, sense dubte, segueixen a qui més bé maneja la calúnnia; per això s'explica la seva eficàcia quan es vol eliminar algú de la lluita política-social. Si segueixes fidelment aquest mètode, jo t'asseguro un gran esdevenidor: exhila l'amor i cultiva l'odi—em deia en to pa-

ternal, no com un consell, sinó com una conseqüència—i així treballaràs pel teu benestar particular.»

I era veritat quant em deia per desgràcia! En aquesta Revolució i en aquesta guerra en la que es ventilen el dret d'administrar els interessos dels que treballen per a ells mateixos, s'ha posat de manifest la veritat que encloïent aquelles paraules del meu amic, vell ja.

I el poble, aquests conglomerat d'éssers humans que s'ha convingut anomenar-lo genèricament per aquest nom, consent tàcitament i aplaudeix inclús, aquesta norma o gènesi de tanta malesa. Ni un instant de raciocini, ni un instant de comprensió, ni un romàntic clarejar que ens anunciï l'entrada pel camí del bon sentit, els qui per reaccions biològiques és lògic i natural que així succeeixi.

La psicologia de les multituds es caracteritza per aquesta inèrcia, per aquesta falta de voluntat, per no estudiar quants problemes els afecten d'una manera directa i en canvi, es preocupen del què està més enllà de les seves òrbites d'influència i d'acció.

D'ací la causa de tantes injustícies, de tantes crueltats, de tantes ignomínies comeses en nom del poble a quants, tant han estimat al poble! La Història està plena d'homes, de grans homes, que foren morts vexats, humiliats per un accés d'amor, per una superabundància d'amor, pel poble que, el seu malestar, les seves, des gràcies, les seves injustícies i les seves misèries havien despertat en el seu cor, tot sentiment, tot amor i varen

morir condemnats pels botxins del poble i amb consentiment del poble.

Què representa la hipotètica història de Jesús, sinó la bondat, l'amor, el desinterès, totes les virtuts condemnades pel mateix poble, a instàncies dels botxins del poble?

Avui, com sempre, es repeteix la història. El poble guiat pels que de la calúnnia en fan l'objecte per a treballar pel seu particular esdevenidor, el segueixen sense pensar, sense meditar, sense comparar, cap el sender del mal. Entretinguts i desorientats per petiteses que s'escapen del pla general, deixen a l'últim terme, el que és vital per a tots, portant-los, en conseqüència, al desastre col·lectiu. I aquesta multitud acaba, com sempre, condemnant a mort, amb la seva negligència a qui o els qui no tenien altre objecte que treballar i morir per la seva llibertat.

I no és a una mort física a la que se'ls condemna—aquesta és un alliberament—sinó a la mort espiritual. Els fa espectadors de l'enderrocament definitiu de les seves teories més estimades, dels seus sentiments i il·lusions més volgudes que han estat per molts anys, la musa de les seves aspiracions, dels seus estudis i al·licient pels seus continuats sacrificis... i tot, inspirat per un sentiment i un amor a tots, propi dels qui desinteressadament senten un vertader amor pels treballadors i desprecien, sense odiar-los, els qui els volen oprimir.

Però com sempre triomfa el mal, la calúnnia, la incomprensió, el partidisme i el desig, el foll desig d'odi a tots els que desinteressats han donat un camí, una guia, per la seva emancipació.

V. R.

Al company Pere Sabater, amb tota cordialitat i sense ànim de polèmica

És la primera vegada que contesto a un article, doncs no acostumo a fer-ho. Però, com que l'article de l'amic Sabater, no reflexa la veritat en alguns punts i al mateix temps alguna paraula està saturada d'una petita dosi de suspicàcia, no tinc més remei que fer-ho, puix el què ha mogut a l'amic Sabater, a fer l'esmentat article, és el voler sentar uns precedents i unes posicions que tant de bo des del primer moment haguessin estat els mateixos, doncs a hores d'ara fóra feta la unitat.

Sap sobradament el company Sabater, que des dels primers dies de revolució, la C. N. T. va ésser partidària de no aug-

mentar els sous en tots els rams (apart de l'augment del 15%). Si l'amic Sabater, ha llegit «Solí» durant el que va d'onze mesos de lluita, haurà pogut comprovar la veritat de les meves paraules.

Ara bé; està ben segur l'amic Sabater, que les consignes que aludeix les ha donades la C. N. T.? I si les ha donades ara, (segons ell) ¿per què les ha donades? ¿causes? Tal vegada el company Peret, les desconexera, doncs, em fa l'efecte que si les coneixés no parlaria d'aital faisó, en dir: *d'aquest caire (partidista)*. I tal vegada també, es donaria perfecte compte que si la C. N. T. (altra vegada segons ell) les ha donades, podria ésser

que ho hagués fet per contrarrestar altres maquinacions amb caire vertaderament partidista, cosa que l'amic Peret, ho ignora.

L'amic Peret, (consti que a l'anomenar-lo amb diminutiu és degut a la simpatia que em mereix i a la bona relació que com a companys tenim) o el C. R. T. de la U. G. T. (un o altre) volen curar-se amb salut. Per una part diu: «Nosaltres diem que el C. R. T. de la U. G. T. no es fa responsable de l'aplicació d'aquests acords, si bé declara que a fi de no crear perturbacions i lluites entre treballadors, no posarà obstacle en la seva aplicació.» Què vol dir això? Senzillament: ambigüitat de posicions i un Comitè sols ha de tenir una sola posició.

Per altra part diu: «Tenim d'obeir la disciplina sindical.» Si la U. G. T. controla la majoria del fabril i aquesta no obeeix les consignes donades per la seva Central U. G. T., o una de dues: o el seus afiliats no estan conformes amb els seus dirigents i aquests no tenen l'autoritat moral per fer-les complir o és que els acords han estat avalats per les dues Centrals; en el segon cas, si el C. R. T. U. G. T. no es fa responsable de l'aplicació dels acords és que sols vol carregar la responsabilitat dels mateixos a la C. N. T. i per tant adopta la doble posició; és a dir: que públicament demostra una cosa i a porta tancada una altra.

I ara amic Peret, una cosa: És possible que els treballadors (els de tercera i que són els més) que des de que són treballadors, la seva vida ha estat un sacrifici continu, se'ls demani més sacrifici per mitjà dels dirigents de les Centrals respectives, quan hi ha tants i tants que tenint el mateix deure de fer-ho, tot i anomenant-se antifeixistes no ho fan?

Creu l'amic Sabater, que els treballadors davant d'aquesta desigualtat en el compliment de llur deure de tots els antifeixistes, poden de cap manera obeir les consignes sindicals?

Creu l'amic i company Sabater, que els treballadors, siguin de la Central que siguin, poden obeir consignes, quan els seus sous no els permeten ni tan sols menjar i en canvi n'hi ha d'altres que estan cobrant bons jornals i per tant poden permetre's el luxe de pagar els queviures al preu que siguin? És que els treballadors han d'ésser sempre els sacrificats?

A un treballador pot demanar-li un sacrifici tot aquell que ja el faci; a un treballador pot demanar-li que vetlli per l'economia tot aquell que sàpiga i vetlli per la mateixa; però, jamai pot exigir ni demanar aquell que té molt, però no té res per donar. És molt diferent demanar que donar.

Com és possible doncs que els obrers

davant d'aquestes desigualtats morals i materials i veient que els qui haurien de donar exemple són els primers en negar-lo, com és possible repeteixo, que els obrers el douguin?

Si això és així, i són els obrers qui veient tot aquest estat de coses impròpies d'un període alliberador, i fent cas omís dels seus dirigents, són ells mateixos que imposen les normes i acords, quin interès hi ha en dir que tals acords són fets amb caire partidista?

Reflexiona amic Pere, les teves paraules; dona't compte que moltes vegades una paraula pot fer més mal del que un no preveu.

Jo com a militant de la C. N. T.; jo que sé que la nostra Central des del 19 de juliol, no ha fet res més que donar consignes, des de la premsa, en els tallers i

arreu on s'ha fet sentir el cant del treball, per vetllar i salvar l'economia, puc dir a l'amic Sabater, que la Confederació Nacional del Treball i per tant els seus dirigents més responsables, han estat a un nivell tal, que si tots els demés sectors antifeixistes haguessin fet altre tant, ja tindriem la victòria nostra. La C. N. T. ha reflexionat.

I per a donar per finida la meua contesta, sols diré al volgut amic Peret, que la unió que tots desitgem no es podrà fer mentre hi hagi qui, anant amb trajo de revolucionari, el seu comportament no estigui en concordància amb la roba que vesteix; i que mentre hi hagi qui lluiti i sofreixi, hi hagi qui s'aprofiti d'aquesta lluita i d'aquest sofriment.

CAMIL CARENAS
del S. U. d'O. V. (C. N. T.) de Castellar

La veritat i els infants

per Valentí Buxadé

D'un quant temps ençà, es vénen publicant en els òrgans periodístics dels diversos sectors polítics i sindicals que formen avui el bloc antifeixista, un engranall d'articles en què convenen la necessitat que hi ha —per tal de sortir del desordre actual—, d'anar a l'estructuració d'un programa que ens sigui comú i ens faci guanyar la guerra com més aviat millor. Ara bé, si això que sembla la cosa més natural del món tingués la virtut d'anar acompanyat del bon sentit i la deguda comprensió, no hi ha dubte que la massa treballadora es sentiria molt més confiada i tindria el respecte pels seus dirigents. Però desgraciadament no és així; l'afany partidista; els egoismes personals descoberts a través dels mateixos articles, em diuen amb tota cruesa que no ens entenem i difícil serà entendre'ns si no operem en l'arrel del mateix mal.

Diuen que per a guanyar la guerra, és convenient ordenar el front de combat a base, però, de què tinguem una rera-guarda que respongui a les necessitats dels combatents i les seves pròpies, això vol dir una coordinació entre els fronts de combat i econòmic; molt bé que es tingui la màxima atenció en aquest aspecte, ja que si no guanyéssim la guerra, poc podríem parlar de millorar la nostra situació de classe, però... també cal que ens recordem que fem una revolució i per tant, si volem que triomfi plenament i quedi consolidada, el front cultural que fins avui ha romàs inactiu i amb veritable desordre, ha de prendre tot seguit un ritme accelerat que permeti amb poc temps

la formació elemental d'una consciència sana i revolucionària dintre l'esperit de la massa treballadora, que sigui prou per a combatre i exterminar les morbositats i els defectes que fatalment deixen sempre com herència les Societats capitalistes. Si això és apremiant en els adults, no deixa d'ésser-ho també en els infants, encara que no amb tanta premissa, car s'ha de tenir en compte que la infància és un període de formació, que perquè sigui complet i perfecte, necessita d'un lapse de temps més o menys llarg segons les condicions intuïtives del nen.

He remarcat en el precedent descrit que s'havia d'operar en l'arrel del mateix mal, més com aquest és tan antic tots els símptomes són crònics i és clar serà molt difícil remeiar-lo si no és a base d'una gran voluntat, per part de tots. Al meu entendre l'origen es troba precisament a l'haver volgut amagar sempre la veritat als infants i en aquest sentit vull explicar-me.

Tots estem perfectament d'acord a admetre que la veritat ha d'ésser sempre la norma de la vida; que la veritat és l'única cosa bona que existeix i que la humanitat no fa més que anar a la recerca seva, ja que la ciència no és més que la veritat i que les doctrines filosòfiques i religioses es combaten a mort, al·legant, cadascuna, que és ella la que posseeix la veritat i no pas l'altra; tothom qui més qui menys, haurà sortit en pro de la veritat blasmant de la mentida.

No obstant, quan de dir la veritat en els infants es tracta, aleshores sorgeix

un greu problema que és resolt gairebé sempre a favor de la mentida. Hi han casos ben concrets que avalen el que dic; d'una part, la fàbrica de nens de París; per altre, la història dels Reis d'Orient.

Veritat que hi han pares que afirmant-se en concepcions religioses, farien objeccions i dirien que és un crim d'impuresa explicar als infants la veritat quan aquests preguntessin d'on surten els nens, és més, fa tan bonic i tanta gràcia la seva innocència! Heus ací l'equivocació.

Si tenim en compte que la formació de la consciència dels infants és un problema que va de menys a més, els pares i mestres tenen l'obligació d'evitar qualsevulla reculada que pugui desorientar-los i àdhuc desmoralitzar-los. Què és doncs el que pot produir una reculada? Moltes causes poden portar-hi, però gairebé sempre, per no dir sempre és una desil·lusió, és el descobriment d'una mentida que tothom li havia fet creure que era una gran veritat. No ens fem il·lusions; l'infant no és tant innocent com això. L'infant s'adona dels grans problemes de la vida molt més aviat del que hom pensa. Els tres Reis d'Orient, la fàbrica de nens de París, tot això són històries que ell posa molt aviat en quarantena. No és que ho rebutgi del tot, no és que es convenci que allò és mentida però dubta, vacil·la. Tan bon punt s'inicia el dubte, l'infant pregunta, i a la contesta burla dels seus pares endevina que fa que persisteixi obstinadament en

(acabarà)

Concentració comercial de J. J. L. L. a Guanta

El diumenge, dia 13, tingué lloc al pintoresc paratge de Guanta, una concentració comercial de J. J. L. L.

Degut a la bona diada que féu, foren moltes les representacions que feren acte de presència a dita concentració, sobressortint pel seu nombre les de Tarrassa, Sabadell, Castellar, Caldes i Sentmanat.

Durant el matí el jovent s'esplaià, uns banyant-se en algun recó de la riera, altres conversant sobre temes geogràfics apropiats amb la situació del panorama que des d'aquell lloc s'ovira. A la tarda després de dinar s'organitzà una «charla» a la font de Guanta, sobre temes d'actualitat, corresponent presidir la mesa de discussió el nostre company Comellas.

La «charla» fou en extrem amena i durant la mateixa es parlà també de les col·lectivititzacions. A les 6 de la tarda les J. J. L. L. reemprengueren el retorn als seus pobles, quedant un grat record d'aquest gira d'esplai i de cultura.

De les moltes coses que de gires d'aquesta natura s'en poden apendre, la principal essent dupte l'esperit de germanor i compenetració que entre el joves anarquistes es feu palesa. Les joventuts Llibertàries locals està satisfeta de les facilitats i de l'èxit obtingut amb aquesta concentració i continuarà informant els seus afiliats de les excursions que en breu organitzarà.

J. J. L. L. (Propaganda)

NOTICIARI

CONCENTRACIÓ A LES CAIXES DE LES LLEVES DEL 1933 I 1932

Els assabentem de l'Ordre Circular del Conseller de Governació de la Generalitat, data 23 del mes que som, com a conseqüència de la comunicació del General Cap de l'Exèrcit de l'Est, per mitjà de la qual es disposa la concentració a les respectives Caixes dels ninyons de les lleves del 1932 i 1933.

La concentració dels Sots-Oficials, Brigades, Sèrgents i Caporals útils de les esmentades lleves deura efectuar-se avui, qualsevol que sigui l'ur procedència, a les respectives Caixes.

Els soldats útils allistats en aquest Municipi de la lleva del 1933, deuran efectuar l'ur concentració a la Caixa número 26, de Barcelona, el proper dia 30 del corrent mes, i els de la lleva del 1932, el dia 10 del proper mes de juliol.

Els allistats en altres Municipis residents en aquesta població, poden passar per les Oficines del Consell Municipal, on se'ls manifestarà el dia que deuen incorporar-se a la Caixa on pertanyin.

Els individus classificats com a aptes per a serveis auxiliars, deuran incorporar-se a les Caixes respectives els dies que seran fixats oportunament.

Ço que fem públic per a coneixement de tots aquells interessats.

NOVA REBAIXA DEL PREU DEL PA

Des del passat dimecres, ha estat novament rebaixat el preu del pa, havent-se fixat a una pesseta el quilo.

Ho celebrem i esperem que dintre poc pugui arribar a l'ur preu normal.

EL FESTIVAL A PROFIT DE LA CREU ROJA

Conforme anunciàvem en anteriors edicions, ha estat repartit el programa que la Comissió local pro Creu Roja, integrada pel Conseller de Cultura i Assistència Social com a President i en representació del Consell Municipal i representants de les diverses Organitzacions polítiques, socials, recreatives i demés de la localitat, ha confeccionat pel festival que tindrà lloc el proper diumenge a la nostra població, per tal de recaptar fons destinats a l'adquisició d'un nou cotxe ambulància sanitari per a la Creu Roja de Sabadell i pobles del partit.

En aquest popular festival, hi col·laboren desinteressadament «La Banda Municipal» i la Banda de Trompetes i Tambors de la Creu Roja, de Sabadell i l'Esbart Teatral de la localitat, apart de simpàtiques damiselles que han acceptat cuidar de la postulació pels carrers.

S'ha fet també una crida a totes les empreses col·lectivitzades, comerç en general i diferents entitats de la localitat, per tal que hi col·laborin a mida de l'ur possibilitats econòmiques.

Esperem que davant la popularitat, i variació del programa, sobetot pel fi a què van destinats els fons que es recapitin constituirà un èxit, en el qual tothom deu dipositar-hi el seu granet de sorra.

Felicitem a la Comissió local pro Creu Roja per l'encertada confecció del programa.

INAUGURACIÓ DEL DISPENSARI MUNICIPAL

Conforme anunciàvem en les nostres edicions referent a l'acord del Consell Municipal d'adquisició del material necessari pel muntatge d'un Dispensari Municipal, proposat pel Conseller d'Assistència Social, el proper diumenge, coincidint amb la celebració del festival de la Creu Roja, serà inaugurat l'esmentat Dispensari a més de les instal·lacions de llits que s'ha fet a l'Hospital Municipal, situat a l'edifici que ocupava l'Obra Social Benèfica.

Hem pogut admirar la sala de cures si vertaderament hem de dir que està compost dels més moderns i bons aparells existents, així com una distribució encertadíssima.

Perquè pugui ésser visitat pel públic el viuent diumenge, amb motiu de la inauguració restarà obert de 10 a 1 del matí.

LES CONTRIBUCIONS

Abvertim a tots aquells que encara no hagin retirat l'ur rebuts de la contribució territorial (rústica i urbana) o industrial que el dia 30 del corrent, finirà irremissiblement el termini per al pagament voluntari de les susdites contribucions corresponents a l'actual trimestre, poden dirigir-se a l'Oficina de Recaptació de contribucions i impostos de la Generalitat, a Sabadell (Montserrat, 4) durant les hores de 9 a 1 del matí; transcorregut l'indicat dia 30, incorreran automàticament amb les sancions establertes per l'Estatut de Recaptació.

NAIXEMENT

Dia 13.—Pere Carbonés Solé, fill de Josep i de Teresa.

L'enhorabona als pares i familiars.

TORN DEL RAM D'ALIMENTACIÓ

Prosseguint el torn establert pel ram d'alimentació, el pròxim diumenge, li pertany restar obert de 8 a 1 del matí, el següent establiment:

Miquel Datzira - Passeig

FARMACIA de torn per a diumenge, Major, 16